

Sygn. akt II K 21/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokuratora Joanny Niedzielskiej i oskarżycielki posiłkowej E. O.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.09.2017 r.

sprawy przeciwko

R. K. urodz. (...) w W.

syna A. i D. z d. K.

oskarżonego o to, że: w okresie czasu od 23 września 2015 r. do 3 listopada 2016 r. nie stosował się do orzeczonych środków karnych z dnia 27 października 2015 roku, wydanych przez Sąd Rejonowy w Legionowie do spraw o sygn. akt II K 942/15 i II K 99/15 w postaci powstrzymania się od kontaktowania z E. O. osobiście, telefonicznie i elektronicznie oraz zakazu zbliżania się do niej i każdorazowego miejsca jej zamieszkania na odległość nie mniejszą niż 100 metrów w ten sposób, że uporczywie w ww. okresie czasu nękał E. O. wysyłając do ww. wiadomości tekstowe sms, wysyłając listy, zamieszczając zdjęcia pokrzywdzonej na swoim profilu na portalu społecznościowych F. o nazwie (...), przy czym zachowania te wzbudziły u E. O. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły jej prywatność,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

I. Na mocy art. 4 § 1 k.k. stosuje wobec oskarżonego Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie Ustawy o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych Ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 966), zwany dalej „k.k.”.

II. Uznaje oskarżonego R. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, przy czym przyjmuje, że czyn miał miejsce w okresie od dnia 23.09.2016 r. do 3.11.2016 r., z opisu czynu eliminuje to, że wysłał do pokrzywdzonej listy, stanowiącego przestępstwo z art. 244 k.k. w zb. art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 41a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej E. O. i każdorazowego jej miejsca pobytu na odległość 200 (dwustu) metrów oraz kontaktowania się z nią osobiście, telefonicznie i elektronicznie na okres 5 (pięciu) lat.

IV. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 442 (czteryście czterdzieści dwa) złote i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejąmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 21/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 14 września 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 99/15 został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 190a § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 4 lat próby, karę łączną 50 stawek dziennych grzywny i orzekł wobec niego środek karny w postaci powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną E. O. osobiście, telefonicznie i elektronicznie oraz orzekł zakaz zbliżania się do niej i każdorazowego miejsca jej zamieszkania na odległość do 100 metrów. Zakaz ten obowiązywał ten w okresie od dnia 16.04.2015 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II K 942/15 oskarżony został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 244 k.k. w zb. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny i orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną E. O. osobiście, telefonicznie i elektronicznie oraz orzekł zakaz zbliżania się do niej i każdorazowego miejsca jej zamieszkania niej na odległość niż mniejszą niż 100 metrów, na okres 3 lat. Zakaz ten obowiązywał ten w okresie od dnia 4.11.2016 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k. 30-31),
- odpis wyroku (k.32-33).

Postanowieniem z dnia 5 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Legionowie zarządził wykonanie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzoną mu wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 99/15. Oskarżony rozpoczął odbywanie kary w dniu 21.06.2016 r. W dniu 22 września 2016 r. uzyskał zgodę na odbycie reszty kary w trybie dozoru elektronicznego, przebywał w Zakładzie Karnym do dnia 22 września 2016 r., a w dniu 25 września 2016 r. rozpoczął odbywanie kary w tym trybie.

Dowód:

- odpis postanowienia (k.34-36),
- obliczenie kary (k.37),
- zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy (k.38),
- odpis postanowienia (k.39-40),
- odpis zarządzenia (k.41).

Oskarżony nie potrafił się pogodzić z zakończeniem jego związku emocjonalnego z E. O., mimo że miało to miejsce w 2013 r., a pokrzywdzona jednoznacznie stwierdziła, że nie chce odnawiać z nim znajomości. W okresie od 23 września 2016 r. wielokrotnie do niej dzwonił, wysyłał sms-y i wiadomości e-mailowe na portalu internetowym F., ponadto zamieszczał jej zdjęcia na swoim profilu F.. Ponadto przychodził pod jej blok, czym naruszał zakaz zbliżania się do niej. Pokrzywdzona na skutek zachowania oskarżonego odczuwała uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia.

Zachowania oskarżonego istotnie naruszały jej prywatność. Zachowania takie zdarzały się co najmniej do dnia 3 listopada 2016 r., gdy pokrzywdzona złożyła zawiadomienie o przestępstwie. Jednocześnie oskarżony naruszał wyżej wymienione zakazy kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej.

Dowód:

- zeznania E. O. (k.1v-2,88),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.52,87v),
- treść sms-ów i e-maili (k.25-29).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.52). Stwierdził, że E. nadal kochał, trudno mu się pogodzić z tym, że ona go nie chce. Wysyłał do niej listy, ale ich nie obejmował zakaz sądowy. Ma jej zdjęcie na portalu F., ale pochodzi ono z 2013 r., kiedy byli razem, nie usunął go z sympatii dla niej. Nie chciał jej nękać swoim zachowaniem. Dowiedział się, że spotykała się z żonatym mężczyzną, zawiadomił o tym żonę tego mężczyzny. Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień (k.87v). Odpowiadając na pytania, podał, że nie miał zakazu pisania listów do pokrzywdzonej, wysyłał jej sms-y, bo jak się przypadkowo mijali, to ona go wyzywała. Zdjęcie pokrzywdzonej miał z 2013 r., kiedy byli razem.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, stwierdził, że wysyłał sms-y do pokrzywdzonej i e-maile z jej zdjęciem, gdyż znajduje to potwierdzenie w zeznaniach E. O. (k.1v-2,88) i treści sms-ów oraz e-maili (k.25-29). Na wiarę zasługuje również stwierdzenie oskarżonego, że nie miał zakazu pisania listów do pokrzywdzonej, gdyż znajduje to potwierdzenie w treści poprzednich wyroków (k.30-31,32-33). Na wiarygodność nie zasługuje ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że wysyłał sms-y do E. O. tylko dlatego, że ta go wyzywała i nie zamieszczał e-maili z jej zdjęciem. Oskarżony miał zakaz wysyłania jakiegokolwiek sms-ów do pokrzywdzonej (por. odpisy wyroków z k.30-31,32-33), ich treść nie potwierdza, że wysyłał je z powodu niewłaściwego zachowania pokrzywdzonej. Ponadto oskarżony miał zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość do 100 metrów i gdyby przestrzegał tego zakazu to nie mógłby usłyszeć żadnego słowa wypowiedzianego przez pokrzywdzoną na jego temat.

Pokrzywdzona E. O. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.1v-2), że w 2015 r. złożyła dwa zawiadomienia przeciwko R. K. odnośnie uporczywego nękania, które zakończyły się prawomocnymi wyrokami skazującymi. Oskarżony miał orzeczony zakaz zbliżania się do niej oraz zakaz kontaktowania się z nią. Od dnia 23 września 2016 r. oskarżony wielokrotnie wysyłał jej sms-y i zamieszczał wpisy na portalu internetowym F.. Stwierdziła, że zachowanie oskarżonego w sposób istotny narusza jej prywatność. W dniu 1 listopada 2016 r. czekał na przystanku autobusowym, z którego odjeżdża do pracy. Podczas rozprawy zeznała (k.88), iż oskarżony nie stosuje się do wyroków, w ostatnią niedzielę przyszedł do jej klatki schodowej, chodzi za nią, ponadto cały czas pisze do niej sms-y, na portalu F. ma ciągle jej zdjęcie na swojej stronie głównej.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnieniach oskarżonego, treści poprzednich wyroków (k.30-31,32-33) oraz treść sms-ów oraz e-maili (k.25-29).

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k.88v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony miał dwukrotnie orzeczone zakazy kontaktowania się osobiście, telefonicznie i elektronicznie z E. O.. Zakazy takie były orzeczone w prawomocnych wyrokach Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II K 942/15 i z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 99/15. Zakazy te niewątpliwie obowiązywały w okresie od 23 września 2016 r. do 3 listopada 2016 r., gdyż obowiązywały odpowiednio od dnia 16.04.2015 r. do 16.04.2019 r. i od dnia 4.11.2016 r. do 4.11.2019 r. Uznać zatem należy za zasadne, że zachowanie oskarżonego naruszyło dyspozycję art. 244 k.k., gdyż nie stosował się do orzeczonego przez Sąd zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej.

Pokrzywdzona zakończyła w 2013 r. krótkotrwały związek z oskarżonym, on nie aprobował jej woli, nalegał na kontynuowanie znajomości. Oskarżony wielokrotnie wydzwaniał do pokrzywdzonej i wysyłał do niej sms-y oraz e-maile, mimo że tego sobie nie życzyła. Ponadto przychodził pod jej blok, oczekiwał na nią na przystanku, z którego jak wiedział jeździła po pracy.

Pokrzywdzona poczuła się zagrożona zachowaniem oskarżonego, gdyż był nieustępliwy w swym zachowaniu, lekcewał jej wyraźnie wyrażoną wolę, że nie chce z nim utrzymywać żadnych relacji. Ponadto oskarżony istotnie naruszył prywatność pokrzywdzonej, poprzez uporczywe przesyłanie wiadomości tekstowych i elektronicznych oraz przychodzenie pod jej blok. Zasadnym jest zatem uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k.

Uwzględniając, że zachowania te stanowią jeden czyn, Sąd uznał, że zakwalifikowanie tego zdarzenia w ramach zbiegu przepisów określonego w art. 11 § 2 k.k. jest zasadne.

Oskarżony ma 49 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zawodowe, pracuje dorywczo i zarabia około 1.700 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.87), był 3 razy karany, w tym 2 razy za podobne czyny (k.83).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był znaczny, gdyż oskarżony naruszył zakaz sądowy i uporczywie nękał pokrzywdzoną, mimo że nie miał żadnego powodu by to czynić. Stopień winy oskarżonego był znaczny, gdyż oskarżony działał umyślnie, celowo i świadomie naruszył orzeczone zakazy kontaktowania się z pokrzywdzoną i uporczywie nękał ją.

Jako okoliczności obciążające należy uznać naruszenie prawomocnie obowiązujących zakazów sądowych i wyrządzoną pokrzywdzonej krzywdę, natomiast jako okoliczności łagodzące należy uznać skasowanie zdjęcia pokrzywdzonej z profilu internetowego (k.88v) i wyrażoną przez oskarżonego skruchę.

Celem postępowania karnego jest zapobieganie popełniania przestępstwom i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słuszych interesów innych osób oraz wskazywanie, że orzeczone zakazy powinny być przestrzegane i nikogo nie można nękać.

Należy zwrócić uwagę, że z dniem 1 czerwca 2017 r. uległ zmianie kodeks karny, koniecznym jest rozważenie czy nowelizacja wskazuje na konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. i przyjęcia, że kodeks karny w brzmieniu przed wejścia w życie ustawy z dnia 23.03.2017 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 966) był względniejszy wobec oskarżonego. Ustawa obowiązująca poprzednio przewidywała za popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k. karę do 3 lat pozbawienia wolności. Natomiast od 1 czerwca 2017 r. za to przestępstwo przewidziana jest kara od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. należy zatem zastosować wobec oskarżonego kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 23.03.2017 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i zdolną spełnić cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna przez swą realną dolegliwość przekonać oskarżonego oraz jego ewentualnych naśladowców o konieczności przestrzegania porządku prawnego.

Uwzględniając, że zachowanie oskarżonego rażąco naruszyło jej uprawnienie do spokoju i szacunku ze strony innych osób. Stąd koniecznym jest orzeczenie zakazu zbliżania się do niej i miejsc jej pobytu, kontaktowania się z nią osobiście, telefonicznie oraz elektronicznie na okres 5 lat.

Obrońca z urzędu wykonała swe obowiązki, lecz nie uzyskała należnego jej wynagrodzenia, stąd Sąd przyznał jej stosowne wynagrodzenie ze środków budżetowych.

W związku z postępowaniem Skarb Państwa poniósł wydatki, które nie powinny być przerzucane na ogół podatników, lecz oskarżony nie ma stałej pracy i po uprawomocnieniu się wyroku może trafić do Zakładu Karnego. Obciążenie go kosztami sądowymi spowodowałoby, że nie mógłby ich uiścić bez znacznego uszczerbku dla koniecznego utrzymania. Z tego powodu, Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.